



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Novákové a soudců JUDr. Libora Daňhela a JUDr. Jitky Levové ve věci žalobce *Gymnázium, Střední odborná škola a Vyšší odborná škola, společnost s ručením omezeným* se sídlem v Praze 3, Žižkov, Prokopova 16/100, zastoupeného advokátkou JUDr. Olgou Uhrovou se sídlem v Praze 2, Trojická 20, proti žalovaným *I/ I. J.*, narozené XXXXX, bytem v XXXXX, XXXXX a *2/ F. K.*, narozenému XXXXX, bytem v XXXXX, XXXXX, oběma zastoupeným advokátem JUDr. Jurajem Zemaníkem se sídlem v Brně, Lacinova 15, o 24.000,- Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 3.6.2005 č.j. 7 C 208/2004-76,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se

1/ *potvrzuje* v zamítavém výroku o věci (I.),

2/ *mění* ve výroku o náhradě nákladů řízení (II.) tak, že žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení první žalované částku 5.085,- Kč a druhému žalovanému částku 5.085,- Kč, vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Juraje Zemaníka.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovaným rukou společnou a nerozdílnou zaplatit žalobci částku 24.000,- Kč s 8% úrokem z prodlení od 1.7.2002 do zaplacení z částky 12.000,- Kč a s 3% úrokem z prodlení z částky 12.000,- Kč od 1.7.2003 do zaplacení (I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovaným na náhradě nákladů řízení částku 9.945,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Juraje Zemaníka (II.).

Proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě podal žalobce odvolání, kterým namítl pouze nesprávné právní posouzení věci soudem I. stupně a navrhl změnu rozsudku tak, že bude žalobě v plném rozsahu vyhověno. Podle žalobce není správný názor soudu I. stupně. Školský zákon stejně jako vyhláška č. 265/1996 Sb. upravuje podrobnosti organizace studia, účast na vyučování, zanechání studia, formy studia a ukončení studia. Neupravují však vztah mezi studentem a soukromou školou, ze kterého je patrné, za jakých podmínek se žalobce zavazuje studium poskytnout a které žalovaná přijímá. Z textu vyhlášky je zřejmé, že každý student má právo bez splnění jakýchkoli dalších podmínek z hlediska školského zákona zanechat studium podle § 4 citované vyhlášky. Toto ustanovení je výrazem úpravy v ČR, které dělí školní docházku a studium na část povinnou v trvání devíti tříd a část nepovinnou. Studium od střední školy je právem, nikoli povinností. Soud nepřihlédl k rozdílu mezi soukromou a státní školou. Studium na státní škole je bezplatné, státní škola jako příspěvková organizace je plně finančně zajištěna státem a k zanechání studia a k ukončení právního vztahu se školou stačí naplnit ustanovení § 4 vyhlášky č. 265/1996 Sb. U soukromých škol, které dostávají pouze dotace na studenta, je nutná občanskoprávní smlouva, která blíže upraví podmínky mezi studentem, eventuelně jeho zákonným zástupcem a školou. Sjednání podmínek se řídí občanským zákoníkem. Jedná se o dvě zcela samostatné oblasti. Smlouva o podmínkách studia je smlouvou inominátní ve smyslu § 51 občanského zákoníku. Vzájemné vztahy mezi studentem a školou se řídí touto smlouvou. Vzájemný vztah mezi žalovanou a žalobkyní je upraven občanským zákoníkem, nikoli vyhláškou č. 265/1996 Sb. Zanecháním studia ve smyslu § 4 vyhlášky nezaniká smlouva o podmínkách studia, trvá dál a může být ukončena jen způsobem stanoveným občanským zákoníkem nebo touto smlouvou. K ukončení smlouvy okamžikem zanechání studia by mohlo dojít jen v případě, když by takový důvod ukončení platnosti smlouvy byl mezi účastníky výslovně sjednán. Smlouva byla uzavřena na dobu tří let, podle občanského zákoníku od smlouvy uzavřené na dobu určitou lze odstoupit jen z důvodů předvídaných smlouvou nebo zákonem. Jelikož se jedná o inominátní smlouvu, jsou důvody odstoupení ponechány na smluvních podmínkách stran. Ty sjednaly odstoupení v článku V. smlouvy a zanechání studia ve smyslu § 4 vyhlášky není důvodem pro odstoupení od smlouvy. Škola byla i nadále připravena poskytnout studentovi výuku v rozsahu daném školními osnovami podle článku I. bodu 2/ smlouvy a student a ručitel jsou i nadále povinni přispívat na studium finanční částkou sjednanou smlouvou. Pokud student zanechal studia, je to jeho právo, které student realizuje mimo rámec občanskoprávní smlouvy. První žalovaná zimní semestr školního roku 2001/2002 školu navštěvovala, podle § 497 občanského zákoníku proto nelze od smlouvy odstoupit. Právo studenta bez jakýchkoli sankcí školu

opustit by muselo být vyváženo možnostmi pro školu kdykoli jednostranně změnit výši školného a povinností ostatních studentů tuto změnu školného akceptovat. V době sepsání smlouvy byla první žalovaná zletilá, ale nebyla výdělečně činná, proto závazek k úhradě školného musel být zajištěn ručitelem. Žalobce nepožaduje žádnou smluvní pokutu, ta ve smyslu § 544 a následujících občanského zákoníku nebyla mezi stranami vůbec sjednána. Platnost a účinnost smlouvy, ze které se domáhá žalobce plnění, zanikla uplynutím šesti semestrů a v období platnosti smlouvy nenastal žádný důvod pro odstoupení od smlouvy. Ze smlouvy již jeden rok bylo plněno, „žalobkyně“ bez splnění podmínek sjednaných v článku V. od smlouvy tedy platně odstoupit nemůže a „žalobkyně“ (správně zřejmě první žalovaná) ani od smlouvy nikdy neodstoupila, pouze zanechala studia.

Žalovaní se k odvolání žalobce písemně nevyjádřili.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně i řízení jeho vydání předcházející (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o.s.ř., s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí podle článku II. bodu 2. a contrario přechodných ustanovení k zákonu č. 59/2005 Sb. ve znění účinném od 1.4.2005, dále jen o.s.ř.), po zjištění, že odvolání je podáno oprávněným subjektem (§ 201 o.s.ř.), je přípustné (§ 201, § 202 a contrario o.s.ř.), je podáno včas (§ 204 o.s.ř.), je odůvodněno pouze odvolacími důvody podřaditelnými pod ustanovení § 205 odst. 2 písm. g/ o.s.ř. a při jednání, když žalovaní na rozdíl od žalobce vyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 214 odst. 3 o.s.ř.), dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Soud I. stupně ve věci zcela správně zjistil skutkový stav věci, správně zhodnotil provedené důkazy a věc zcela správně právně posoudil. S právním hodnocením věci soudem I. stupně se odvolací soud zcela ztotožňuje a pro stručnost zcela odkazuje na příslušné odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně. Nad rámec písemného odůvodnění rozsudku soudu I. stupně jen dodává, že podle ustanovení § 57a odst. 1 zákona č. 29/1984 Sb. ve znění pozdějších předpisů účinného v době, po kterou mělo trvat studium první žalované u žalobce o soustavě základních a středních škol, dále jen školského zákona se vztahuje na soukromé vyšší odborné školy i ustanovení § 27a školského zákona o přijímání ke studiu (tedy rozhodnutím o přijetí ke studiu ředitele školy) i ustanovení § 27c o ukončování studia podle vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 265/1996 Sb. rovněž v té době účinné, a to § 4 této vyhlášky, podle něhož žák přestává být žákem školy na základě svého písemného oznámení řediteli, že zanechává studia, dnem uvedeným v písemném sdělení, nejdříve však dnem následujícím po dni, kdy bylo sdělení o zanechání studia řediteli doručeno. Vyšší odborná škola poskytuje vzdělání podle § 27a školského zákona žákům přijatým ke studiu, dokud jsou žáky, tedy dokud nepřestali být žáky pro úspěšné ukončení studiu, pro zanechání studia, případně smrt. Přestali být žákem školy, nemůže mu škola bez toho, že by byl opětovně předepsaným způsobem přijat ke studiu, poskytovat vzdělání, a to pro právní nemožnost takového plnění podle ustanovení § 575 občanského zákoníku, neboť podle školského zákona, jak uvedeno výše, může poskytovat vzdělání pouze žákům řádně přijatým ke studiu. Z uvedeného důvodu pro následnou právní nemožnost plnění závazek mezi účastníky zanikl, na čemž nic nemění skutečnost, že žalobce tvrdí, že byl připraven studium první žalované dále poskytovat, když tomuto brání předpisy upravující studium na uvedeném typu školy, včetně způsobu přijetí ke studiu i jeho zániku.

Soud I. stupně sice neuvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, proč nevyslechl svědky ve věci navržené, toto však uvedl při jednání a účastníkům neprovedení těchto důkazů odůvodnil a jelikož i odvolací soud je názoru, že výslech navržených svědků by nemohl přispět k prokázání skutečností významných pro posouzení této věci, jejíž rozhodnutí závisí na právním posouzení uplatněného, jinak skutkově mezi účastníky nesporného a listinami též prokázaného nároku na zaplacení školného za druhý a třetí školní rok studia první žalované, které neabsolvovala, neboť oznámila ředitelce školy ukončení studia, nemá uvedené pochybení soudu I. stupně týkající se odůvodnění napadeného rozsudku vliv na jeho věcnou správnost.

S ohledem na shora uvedené odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil ve výroku o věci samé (§ 219 o.s.ř.) a změnil ve výroku o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, když v dané věci byli zcela úspěšní žalovaní a náleží jim podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. plná náhrada nákladů v řízení účelně vynaložených, jak správně dovodil soud I. stupně. Přehlédl však, že žalovaní jsou v tomto řízení samostatnými společníky a rovněž z pohledu svého právního zastoupení jsou zcela samostatní a každý z nich samostatně je proto též oprávněn k náhradě svých nákladů řízení, které mu v řízení vznikly, na čemž okolnost, že tato náhrada je splatná k rukám advokáta v řízení oba žalované zastupujícího podle ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř. nic nemění. Náklady řízení před soudem I. stupně u každého z žalovaných pak představují jednu polovinu odměny advokáta ve výši 8.100,- Kč podle § 3 odst. 1 bodu 5. vyhlášky č. 484/2000 Sb. zvýšené o 20%, neboť advokát v dané věci zastupoval společně dvě osoby (§ 17 odst. 2 této vyhlášky), tedy o 1.620,- Kč, to je celkem 9.720,- Kč, z čehož jedna polovina náležející každému z žalovaných činí 4.860,- Kč. Každému z žalovaných pak náleží náhrada paušální částky náhrady hotových výdajů advokáta za tři úkony právní služby, převzetí a přípravu zastoupení, písemné vyjádření k věci a účast zástupce u jednání soudu po 75,- Kč, to je 225,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, dále jen advokátního tarifu, § 11 odst. 1 písm. b/, d/, g/ advokátního tarifu). Každému z žalovaných tak náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 5.085,- Kč.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o.s.ř. s ohledem na úspěšnost žalovaných v odvolacím řízení a ustanovením § 150 o.s.ř. V dané věci dospěl odvolací soud k závěru, že byť žalovaní jsou v odvolacím řízení zcela úspěšní, bylo by přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení ve vztahu k žalobci nepřiměřenou tvrdostí a je proto na místě výjimečně žalovaným náhradu nákladů odvolacího řízení podle ustanovení § 150 o.s.ř. odepřít. V dané věci rozsudek soudu I. stupně vyzněl v neprospěch žalobce a zcela ve prospěch žalovaných. Z uvedeného důvodu taky rozsudek napadl odvoláním toliko žalobce, a to pouze z důvodu nesprávného právního posouzení věci, zatímco žalovaní neměli a ani objektivně nemohli mít vůči rozsudku, kterým jim bylo zcela vyhověno, žádné výhrady. Na takový případ pamatuje ustanovení § 214 odst. 3 o.s.ř., sledující především zájem na rychlosti a ekonomičnosti řízení, a to i ve vztahu k účastníkům řízení. Takové ustanovení totiž umožňuje v případech, kdy odvolací soud nebude ve věci provádět dokazování a kdy odvolání bylo podáno jen z důvodu nesprávného právního posouzení věci, projednat a rozhodnout věc bez nařízení jednání, jestliže se účastníci práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. V daném případě na dotaz odvolacího soudu žalobce s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas, žalovaní však s projednáním věci bez nařízení jednání nesouhlasili. Odvolací soud

tak respektoval právo účastníků řízení a k projednání věci nařídil jednání, k němuž se dostavila jak zástupkyně žalobce z Prahy, tak i žalovaní a jejich zástupce. Žalovaní, kteří se ani písemně

k odvolání žalobce nevyjádřili, pak u tohoto odvolacího jednání, stejně jako žalobce, neuplatnili žádné nové skutečnosti, nenavrhli žádné nové důkazy a u odvolacího jednání trvajících bez porady senátu a vyhlášení a odůvodnění rozhodnutí necelé čtvrt hodiny pouze odkázali jednou větou na rozsudek soudu I. stupně a navrhli jeho potvrzení. Za této situace se odvolacímu soudu jeví přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení vzniklých pouze v důsledku účasti žalovaných na tomto odvolacím jednání ve vztahu k žalobci jako nepřiměřená tvrdost.

*Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** dovolání přípustné, ledaže k dovolání podanému do dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky u Okresního soudu v Břeclavi dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.*

V Brně dne 29. června 2006

*JUDr. Helena Nováková
předsedkyně senátu*